خبر

«از خونِ جُون» رشادت‌های شیخ ابراهیم زکزاکی را روایت می‌کند

مستند «از خونِ جُون» به کارگردانی مجتبی رضوانی و تهیه‌کنندگی مهدی رضوانی امروز ساعت۱۸ از شبکه دوی سیما روانه آنتن می‌شود. به گزارش روابط عمومی شبکه دو، مستند خون جون که نام آن برگرفته از «جُون» غلامی آفریقایی‌تبار است که در روز عاشورا در رکاب سیدالشهدا(ع) به شهادت رسید. این مستند توسط محسن رضوانی نگاشته شده است. این مستند روایتی از شکل‌گیری و گسترش مذهب تشیع به همت شیخ ابراهیم زکزاکی در نیجریه است و می‌کوشد تا آنچه را در نیجریه برای شیعیان رخ می‌دهد از نزدیک به تصویر بکشد.

همچنین این مستند به مراسم مذهبی و عزاداری‌های شیعیان نیجریه و تأثیرپذیری آنان از انقلاب اسلامی ایران به رهبری امام خمینی(ره) و شیخ زکزاکی می‌پردازد. چنان‌که زکزاکی گفته، وی همزمان با پیروزی انقلاب اسلامی در ایران (۱۳۵۷ش)، تبلیغ دینی را در نیجریه با جذب ده‌ها نفر آغاز کرد و تعداد پیروان اهل بیت (ع) در نیجریه در دهه ۱۳۹۰ شمسی، با تلاش‌های وی به میلیون‌ها نفر رسیده است. همچنین زکزاکی در جریان حمله نیروهای ارتش نیجریه به حسینیه بقیه‌ا... در شهر زاریا در سال ۱۳۹۴ش بازداشت و زندانی شد. او و همسرش پس از شش سال حصر خانگی و زندان در ۶ مرداد۱۴۰۰ (۲۸ ژوئیه۲۰۲۱) از تمام موارد اتهامی تبرئه و آزاد شدند.

نگاهی به چالش برنامه‌های سیاسی تلویزیون

آگاهی‌بخشی سیاسی از دریچه رسانه

نوشین مجلسی
گروه رسانه

دو یا چند صندلی و یک میزگرد با دکوری ساده؛ سال‌هاست در قاب تلویزیون گویای جدیت و حساسیت موضوعی است که قرار است در این فضا مورد بررسی قرار بگیرد و در گفت‌وگوی میان کارشناسان و مجری برنامه به بحث گذاشته شود. این قاب را چه در تلویزیون خودمان و چه در رسانه‌های آن طرف آبی بارها دیده‌ایم. برنامه‌های سیاسی از آن دست برنامه‌هایی است که غالبا در این گونه فضاها اجرا می‌شود و به همین دلیل گاهی آسیب یکنواختی و عدم جذابیت، گریبانگیرشان می‌شود و صرفا برای عده‌ای از مخاطبان که پیگیر این مسائلند، دیدنی هستند.

وقتی این موضوع را با برنامه‌سازان درمیان می‌گذاریم آنها از چالش‌های ساخت برنامه‌های رادیویی و تلویزیونی در حوزه سیاست می‌گویند اما در عین حال پیشنهادهایی برای هر چه جذاب‌تر و پرمخاطب شدن این‌گونه برنامه‌ها ارائه می‌دهند. به این ترتیب در گزارش پیش‌رو در گفت‌وگو با برنامه‌سازان و کارشناسان این حوزه از نقش برنامه‌های سیاسی رسانه‌ملی در آگاهی‌بخشی به مخاطبان، چالش‌های آنها و همچنین پیشنهادهایی برای بهبودشان پرسیدیم.

سیاست همان‌قدر که گستره‌اش با ابعاد مختلف زندگی‌مان گره خورده و در گفتارهای روزمره‌مان هم سهم پررنگی دارد، باز تحلیل مسائل آن ساده نیست. به‌ویژه وقتی پای آنتن سراسری در میان باشد و بخواهد در قالب یک برنامه برای مخاطبان میلیونی پخش شود، چالش‌برانگیز است. دست‌اندرکاران این برنامه‌ها ضمن صحه گذاشتن بر این گزاره در گفت‌وگو با ما نکاتی را بیان می‌کنند.

چالش برنامه‌های سیاسی

مهدی خانعلی‌زاده، پژوهشگر مطالعات امنیت بین‌الملل و آینده‌پژوهی که این روزها تهیه‌کنندگی برنامه سیاست خارجی از شبکه سوم سیما را به‌عهده دارد، یکی از کسانی است که به دلیل تجربه‌اش در تهیه، سردبیری و... برنامه‌هایی در حوزه سیاسی، به‌ویژه سیاست بین‌الملل سراغش رفتیم تا از او درباره چالش‌ها و آسیب‌های این دست برنامه‌ها بپرسیم. او بیان می‌کند: مسأله اصلی انتظاری است که دولت، نهادها و سازمان‌ها از تلویزیون دارند. آنها گاهی تلویزیون را به شکل روابط عمومی خود می‌بینند، نه رسانه. یعنی دنبال حل مشکلات دستگاه خود از طریق رسانه نیستد بلکه به دنبال تبلیغ و معرفی اقدامات‌شان هستند. در واقع روابط عمومی می‌خواهند نه رسانه. انتظاری که دولت و وزارتخانه‌های مختلف از تلویزیون دارند، این نیست که مشکلی حل شود و نمی‌خواهند رسانه از دستگاه ما یا زیرمجموعه‌های‌شان انتقاد کند، طرحی پیشنهاد دهد، کارشناس و تحلیلگر بیاورد تا مشکل حل شود بلکه معمولا نظر بر این دارند که کارشان درست است. این اصلی‌ترین چالش برای برنامه‌های ژانر سیاسی در تلویزیون است. مثلا یک برنامه سیاسی اگر از یک وزارتخانه انتقاد کند، فردا از سوی آنها تحریم می‌شود. یعنی دیگر با برنامه مصاحبه نمی‌کنند و اجازه نمی‌دهد خبرنگار برنامه به جاهای مختلف ورود کند. در کل کاری می‌کنند که روند تولید برنامه سیاسی مختل شود. برنامه‌های سیاسی صداوسیما به‌دلیل نگاهی که به آن اشاره کردم و میان سیاسیون وجود دارد با چالش همراه هستند. برای همین گاهی برخی گفت‌وگوها که می‌بینیم خنثی هستند یا اگر خنثی نباشند از بیرون تحت فشار قرار می‌گیرند.

سهیل احمدی، پژوهشگر و مدرس دانشگاه است که این روزها با اجرای برنامه سیاسی «رودررو» از شبکه چهار سیما روی آنتن حضور دارد؛ برنامه‌ای که موضوع‌های سیاسی، اجتماعی و فرهنگی روز کشور را از دیدگاه‌های مختلف مورد بررسی قرار می‌دهد. احمدی هم درباره این موضوع به خبرنگار جام‌جم توضیح می‌دهد: باید درون برنامه‌های سیاسی یک اتفاقی بیفتد.

با توجه به این‌که ما در حوزه تبیین، مشکلات جدی داریم عمده مشکل ما به حوزه روایت برمی‌گردد. دال مرکزی روایت قصه است. زبان قصه، از زبان تحلیل و منطق گویاتر است. یک بعد اطلاع‌رسانی و خبری داریم که به قوت کار می‌کند. طبق نظرسنجی هم بیش از ۵۰درصد مردم تحلیل‌های خبری صداوسیما را قبول دارند اما نکته این است تبیینی که در حوزه سیاسی انجام می‌دهیم باید به نحوی باشد که مخاطبان بیشتری از آن استفاده کنند و همچنین افراد بیشتری را جذب کند. باید قدرت توجیه مخاطبان را به انحای مختلف داشته باشد. این زمانی اتفاق می‌افتد که در فرم برنامه‌های سیاسی انقلابی رخ دهد. آسیبی در رسانه‌های جمعی داریم. قبل از این‌که رسانه‌ها ابداع شوند، حوزه گفت‌وگو بود. اوایل انقلاب شاهد گفت‌وگوی نمایندگانی از جریانات فکری مختلف جلوی سردر دانشگاه تهران بودیم.

بیشتر برنامه‌های گفت‌وگومحور رسانه‌ای قوی هستند که قدرت توجیه‌گری‌شان بالاست. اگر کتاب را رسانه جمعی حساب کنیم، زمانی این رسانه‌های جمعی اختراع شدند که فردی حرفی برای گفتن داشت اما مخاطبی پیدا نکرد یا مخاطبان اطرافش فهم اندیشه‌اش را نداشتند. برای همین آن را در قالب کتاب آورد البته کتاب رسانه‌ای یک بعدی بود. مجال گفت‌وگو و توجیه مخاطب وجود نداشت. به مرور رسانه‌های پیچیده‌تری مثل رادیو و تلویزیون ابداع شدند و پا به عرصه گذاشتند که در آنها هم کمتر صدای مخالف شنیده می‌شود. همین یکی از آسیب‌های برنامه‌سازی می‌شود. جای خالی بحث‌های چند طرفه و کرسی‌های آزاداندیشی همچنان در رسانه مشاهده می‌شود و لازم است برنامه‌هایی با فضای سیاسی، بیش از این نظرات مختلف را منعکس و به بحث بگذارند. مثلا در موضوعی مثل امر به معروف و نهی از منکر عده‌ای می‌گویند حجاب و عفاف در اولویت است و برخی هم باور دارند امر به معروف و نهی از منکر مسئولان باید در اولویت باشد. این موضوع که در شبکه‌های اجتماعی مجازی فراگیر شده باید در تلویزیون با مدیریت سلایق مختلف به آن پرداخته شود. با وجود تغییراتی که صداوسیما داشته و رویکرد تبیینی که مدیران جدید دارند به نظرم باز هم جای خالی نظرات مختلف برای تبیین وجود دارد؛ به‌خصوص در حوزه سیاسی و این یکی از اصلی‌ترین آسیب‌های برنامه‌های سیاسی است.

مرتضی غرقی، خبرنگار ارشد در امور بین‌الملل و مجری، تهیه‌کننده و نویسنده برنامه سیاسی «بدون مرز» از شبکه دوی سیما هم از کسانی است که نظرش را در این خصوص جویا شدیم. او در گفت‌وگو با جام‌جم اظهار می‌کند: وقتی می‌خواهید برنامه سیاسی در تلویزیون یا رادیو بسازید باید بر مبنای اطلاعات دقیق و صحیح آن را بسازید.

متاسفانه خیلی از مواقع به اطلاعات صحیح و دقیق دسترسی وجود ندارد و این روی گزارش تاثیر می‌گذارد. اگر ما بخواهیم خبری را از اتفاقی که در دنیای غرب یا شرق روی داده است و خودمان در آنجا حضور نداریم، منتشر کنیم باید از منابعی در آن منطقه کمک بگیریم که ممکن است منافعش با آن گره خورده باشد. هر خبرنگار یا هر خبرگزاری براساس منافع دولتی و حزبی خود به خبر نگاه و آن را تحلیل می‌کند. وقتی مطلبی منتشر می‌شود ما مجبوریم براساس خبری که با گذشت از این فیلترها به‌دست ما رسیده، تحلیل خودمان را ارائه کنیم. این یکی از چالش‌های ما در ساخت برنامه‌های سیاسی است. در سیاست خارجی چون منبع دست خودمان نیست و تولیدکننده خبر نیستیم، مجبوریم از منابعی استفاده کنیم که جهتگیری‌ها در آن لحاظ شده است به همین علت ممکن است خبر غیرواقعی یا همراه با بزرگنمایی باشد.

او می‌افزاید: مثلا در جنگ اوکراین روس‌ها تحلیل خود را دارند و کشورهای غربی هم به‌گونه‌ای دیگر تحلیل می‌کنند. شما نمی‌دانید باید براساس کدام‌یک از نگاه‌ها به این اتفاق بنگرید. خبر واقعی زمانی است که خودت در آنجا حضور داشته باشی و بر مبنای آن خبر را تحلیل و برنامه‌سازی کنی. نکته دوم این است که گاهی آن قدر از بیرون به برنامه‌های گروه سیاسی فشار می‌آورند که تهیه‌کننده خسته می‌شود و دیگر چالش نمی‌کند. در صورتی که برنامه‌ساز و خبرنگار باید آزادی عمل بیشتری داشته باشد. وزارت خارجه، شورای عالی امنیت ملی و... از نگاه خودشان یک موضوع را بررسی می‌کنند و ما به‌عنوان برنامه‌ساز باید از نگاه خودمان به آن اتفاق بنگریم؛ گاهی زوایایی را ما می‌بینیم که آنها نمی‌بینند. نکته بعدی مسأله خودسانسوری و خطوط قرمزی است که شاید نظام برای ما تعریف نکرده باشد اما برنامه‌سازان خود را ملزم به رعایت آن می‌دانند و به همین دلیل جذابیت برنامه کمتر می‌شود. این چالش‌هایی است که وجود دارد و تا زمانی که رفع نشود کمتر می‌توانیم با دقت به عمق موضوعات بپردازیم و مخاطبان وقتی آن برنامه را می‌بینند، با خود می‌گویند اینها همان حرف‌هایی است که در اخبار هم شنیده‌ایم و نکته اضافه‌تری ندارد.

در صورتی‌که برنامه سیاسی باید تحلیل خودش را از موضوعات داشته باشد و براساس رفتارهای سیاسی پشت‌پرده که متوجه منافع ملی ماست کار کند. گاهی به برخی سوژه‌ها پرداخته می‌شود که هیچ تاثیری بر سیاست خارجی ما ندارد. ۴۰ سال است در حوزه سیاست خارجی کار کردم. برخی از برنامه‌سازان که سابقه کمی دارند، کمتر به موضوعات اساسی فکر می‌کنند و بیشتر به‌دنبال کسب درآمدشان هستند. این دست برنامه‌ها کم‌هزینه‌تر هم هستند و با نقد و چالش مواجه نمی‌شوند؛ به همین دلیل برخی ترجیح می‌دهند این کارهای خنثی را انجام دهند.

من با توجه به تجربه و دینی که به کشورم دارم باید مسائل را دقیق‌تر ببینم. انتظاری که مردم از من برنامه‌ساز ۴۰ ساله دارند با یک برنامه‌سازی که پنج سال در این حرفه بوده، متفاوت است. نباید همه برنامه‌ها یکی باشد. فشارهای بیرونی، خودسانسوری و کم‌سوادی بعضی برنامه‌سازان باعث می‌شود برنامه‌های سیاسی نسبت به دیگر برنامه‌ها مخاطب کمتری داشته باشد. باید به هر اتفاقی که در هر جای دنیا می‌افتد و با منافع و امنیت ملی ما در ارتباط است بپردازیم و به‌درستی تحلیل و نقدش کنیم تا مردم در درازمدت بدانند مثلا اگر عربستان به‌دنبال ناتو عربی است، تبعاتش برای منطقه و کشور ما چیست. مردم در یک برنامه به‌دنبال حرف‌های جدید هستند.

چشم‌انداز

نیاز به تحلیل واقع بینانه

پژمان کریمی
مدیر اطلاع‌رسانی و امور رسانه‌های اداره کل روابط عمومی صداوسیما

همواره شاهد ارائه یکسویه اخبار، اطلاعات و تحلیل‌های سیاسی یکطرفه، سطحی و گاه مغرضانه و تحریک‌آمیز از جانب رسانه‌های معاند بودیم. برنامه‌های سیاسی صداوسیما همگی در کنار هم آمدند تا این سد رسانه‌ای استکبار را بشکانند و چند صدایی بودن مصداق پیدا کند.

رویدادها و رخدادهای سیاسی از زوایای گوناگونی نگریسته شود، برپایه اخبار و اطلاعات درست نه آنچه برآمده از ذهنیت رسانه‌های مغرض است. آنچه از نگاه من در تحلیل برنامه‌های سیاسی تلویزیون می‌توان گفت این است که تصویر برجسته، درست و شفافی از رویدادها و رخدادهای مختلف به دست مخاطب دهد.

رسانه‌های بیگانه برعکس ادعاهایی که دارند همواره درصدد سانسور اخبار و اطلاعات هستند.

امروز شاهد هستیم شرکت فیسبوک عنوان کرد به دستور سی‌آی‌ای (سازمان اطلاعات مرکزی آمریکا) اخبار فساد اقتصادی کشور آمریکا را سانسور می‌کرده است.

وقتی که خبرنگار یک کشور مستقل مثل کشور ما نتواند در آن کشور آزادانه فعالیت کند، طبعا آنچنان که باید اطلاعات از یک رخداد به ما نمی‌رسد و به سختی می‌توانیم ابعاد یک پدیده را در خارج از مرزهایمان در یک کشور خاص به دست بیاوریم. این مسأله باعث می‌شود برای به دست آوردن مصالح تحلیلی که می‌خواهیم ارائه دهیم خیلی زحمت بکشیم تا تحلیل ما واقع‌بینانه باشد.

زاویه دید

سیاست و چالش‌های بیان آن در سیما

حسین سلطان‌محمدی
منتقد

سیاست موضوعی بسیار آشنا برای جامعه معاصر ماست. انقلاب اسلامی، بیشتر از یک انقلاب فرهنگی، به‌عنوان انقلابی سیاسی برای براندازی نوعی حکومت و استقرار نوعی جدید از حکومتداری، شناخته می‌شود. در سال‌های پس از پیروزی انقلاب اسلامی تاکنون نیز اصلی‌ترین هدف مخالفان و دشمنان انقلاب، سرنگونی حکومت برآمده از انقلاب اسلامی، یعنی جمهوری اسلامی بوده است. بنابراین طبیعی است نگاه سیاسی برآمده از انقلاب اسلامی به موضوعات داخلی و خارجی، یک موضوع مهم برای بیان، ترویج و تکثیر آن باشد. حالا باید به این برسیم که نگرش سیاسی انقلاب اسلامی، از درون نظام رسمی تبلیغی آن، یعنی سازمان صداوسیما، چگونه باید باشد و چه بوده و احیانا چگونه می‌تواند باشد.

بیان نگاه سیاسی انقلاب اسلامی و تبیین آن برای آحاد مردم در داخل مرزها و رفتن در مسیر تبیین و تفهیم و ترویج آن، شناساندن نگرش‌های براندازانه و البته اشاعه رفتار درست با نگاه‌های مشفقانه داخلی، گستراندن زاویه دید سیاسی انقلاب به دیگر نگرش‌های سیاسی موجود در جهان و توسعه یک نگاه هوشمندانه و عزتمند به رویدادهای خارجی و... می‌تواند از جمله وظایف اصلی سازمان صداوسیما باشد. بدیهی است در بیان و تبیین نگاه سیاسی انقلاب اسلامی، فرصت طرح نمونه‌های ناسازگار با اصول بنیادین آن، پیش می‌آید و از این جهت نباید در محافظه‌کاری فرورفت. همان طور که در شناساندن نگاه براندازانه، حداقراطی یا تفریطی، بروز پیدا کند. در برخورد مشفقانه با نگرش‌های سیاسی متنوع و معتقد به همان اصول اصلی سیاست انقلاب، باید دقت کرد اصل بر مداراست مگر به حکم قانون مستمسکی برای برخورد انتقادی به دست آید و جلوتر از قانون، نباید اقدام کرد. برای توسعه زاویه دید سیاسی خود به جریانات سیاسی آن سوی مرزها، باید دقت شود نه بیش از اندازه نزدیکی داشت و نه کمتر از اندازه. هم در حوزه داخلی و هم در حوزه خارجی، نباید از اصول و قانون و اصطلاحا اسناد فرادستی حاکمیت سیاسی جمهوری اسلامی جلو زد یا عقب ماند. به مفهوم دیگر، باید دقت کرد بیان اندیشه سیاسی و دفاع از آن، درگیر سلیقه افراد نشود.

حالا باید به نوعی تقسیم‌بندی فرصت‌های صوتی-تصویری سازمان صداوسیما هم توجه کرد. منظور این است که درجات پردازش موضوعات سیاسی برای گروه‌های مخاطبان، باید تعریف حرفه‌ای و قطعی داشته باشد. یعنی بحث آکادمیک و بنیادین درباره موضوعات سیاسی داخلی و خارجی، با رعایت جامعیت حداکثری و شمولیت بیشتر آن، در چه شبکه‌ای توزیع شود و بحث‌های عام خبری و کمی آسان‌تر برای درک عمومی مخاطبان، در کدامین شبکه‌ها. هر کدام از مباحث سیاسی هم ظرافت‌های خود را در پردازش دارد. طبیعی است بحث عمومی‌تر به جهت برش برانگیزندگی بیشتر، کیاست و دقت والاتری طلب می‌کند. همین قدرت انگیزش بالا، طبیعی است که مخالفان آگاه و ناآگاهی دارد که نمی‌توان حتی در اندازه و شمارش کم آنان هم، بی‌خیال ماند. همچنان که علاوه بر تخصصی‌کردن بحث‌ها در شبکه‌های دیگر، در شبکه‌های با مخاطب بیشتر و عمومی‌تر، نیاز است که موضوعات سیاسی را با حضور صاحبان دیدگاه‌های موجود در سپهر سیاسی ایران و قانونی از سوی حکومت، توسعه داد و پروراند. همین یعنی مدارای موصوف در بالا و البته بیان تمثیلی یک‌دست بودن اما با پنج انگشت متفاوت و برای رسیدن به یک هدف، که تعالی ایران و انقلاب اسلامی و جمهوری اسلامی است. از بعضی از این جهات، در صداوسیما باید تأملی جدید را خواستار شد.

قاب

اقتصاد به‌علاوه سیاست

«عیار» برنامه‌ای از شبکه افق سیماست که بیشتر با محور موضوعات اقتصادی راهی آنتن این شبکه می‌شود. از آنجا که دامنه سیاست وسیع است و تا موضوعات اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و... هم کشیده می‌شود، این برنامه هم در برخی از قسمت‌های خود سری به حوزه سیاست می‌زند یا گاهی مهمانانی را به برنامه دعوت می‌کند که از مسئولان و سیاسیون هستند.

برای تماشای بخشی از برنامه کیوآرکد را اسکن کنید

موج صدا

سیاست از زبان رادیو

رادیو هم در شبکه‌های مختلف، مضامین سیاسی را در قالب برنامه‌های متفاوت و با ساختارهای متنوع راهی آنتن می‌کند که برخی از در گفت‌وگو وارد می‌شوند و سعی دارند با طرح مسأله با کارشناسان یا مسئولان، موضوع را به بحث بگذارند؛ برنامه‌هایی که با گزارش میدانی حرف دل مردم را نشر دهند و به گوش مسئولان برسانند. مناظره، طنز و... از دیگر قالب‌های برنامه‌سازی در حوزه سیاست است که در شبکه‌های رادیویی تولید می‌شود. برنامه‌هایی نظیر گفت‌وگوی سیاسی از رادیو گفت‌وگو، جمعه با سیاست از رادیو تهران، جهان سیاست از رادیو ایران، الگوی خدمت از رادیو معارف، جوان‌شهر، دادرسانه، هیأت ملت، آن سوی مه، طنز سیاسی دکترآباد از رادیو جوان و... برخی از این موارد هستند که روی آنتن شبکه‌های مختلف رادیویی رفتند. رادیو همواره یکی از در دسترس‌ترین رسانه‌ها برای دریافت اخبار بوده است اما به مرور پای برنامه‌های تحلیلی هم به این جعبه صدا اضافه شد.

آنتن

گفت‌وگو کردن «بدون توقف»

یکی از برنامه‌های تلویزیون که با ساختاری تازه به طرح موضوعاتی حساس در حوزه‌های مختلف از جمله سیاست می‌پردازد، «بدون توقف» است. بدون توقف برنامه‌ای ترکیبی، چالشی با موضوعات متنوع و مختلف به بررسی شبهات و معضلات اجتماعی، فرهنگی و سیاسی است. این برنامه در چند فصلی که روی آنتن شبکه سه سیما بوده، سعی داشته با زبانی متفاوت به بیان مسائل روز سیاسی، اجتماعی، مذهبی و... بپردازد. این برنامه که در طول سال‌ها پخش خود تغییراتی داشته است، همواره تلاش کرده با حضور جوانان صاحب‌نظر از طیف‌های فکری متفاوت و همچنین یک کارشناس سوژه‌ای حساس را به بحث بگذارد که گاهی رنگ و بوی سیاسی دارد و به سیاستگذاری در عرصه‌های مختلف مرتبط است. برای مثال یکی از چهره‌های سیاسی که در مقطعی از این برنامه حضور پیدا کرد و با جوانان گفت‌وگویی صریح درباره عملکرد ۴۰ ساله جمهوری اسلامی ایران داشت، محمدباقر قالیباف بود. ولایت فقیه، پیدایش رژیم صهیونیستی، اقتصاد و مدرنیته، انتخابات ریاست جمهوری، شبهات و چالش‌های مربوط به سپاه پاسداران انقلاب اسلامی، الزام حجاب برای گردشگران خارجی و... از موضوعات این برنامه در ادوار مختلف بوده است.